

Ἡ Λύτρωσις ἀπὸ τὰ «Τόξα» καὶ τὰ «Βέλη» τοῦ Ἐχθροῦ*

† Ἐπισκόπου Γαρδικίου Κλήμεντος

ΣΥΧΝΑ ὁ πιστός, στὸν δύσκολο ἀγῶνα του, κτυπημένος ἀπὸ ἀλλεπάλληλα πλήγματα δοκιμασιῶν καὶ ἐφαμάρτων ὑποχωρήσεων καὶ πτώσεων καὶ αἰσθανόμενος τὴν θεία ἐγκατάλειψι, ἐγείρει μέσα του τὴν σπαρακτικὴ κραυγὴ: «Ὁ Θεὸς ἀπόσω ἡμᾶς (μᾶς ἔσπρωξες μακριὰ) καὶ καθεῖλες ἡμᾶς, ὠργίσθης καὶ οἰκτείρησας ἡμᾶς» (Ψαλμ. νθ' 3).

Δυσβάστακτα φορτία φαίνεται κάποτε νὰ συνθλίβουν τοὺς ἀνθρώπους τοῦ Θεοῦ, ἀτομικὰ καὶ συλλογικὰ, καὶ οἱ εὐαίσθητες ψυχές τους νὰ καταλήγουν στὸ πικρὸ Δαυϊτικὸ συμπέρασμα: «ἔδειξας τῷ λαῷ Σου σκληρά, ἐπότισας ἡμᾶς οἶνον κατανύξεως» (αὐτόθι, 5).

Ὅμως, ὁ Ψαλμωδὸς γνωρίζει ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ καὶ τὴν λύτρωσι ἀπὸ ὅλα τὰ δεινά: «ἔδωκας τοῖς φοβουμένοις Σε σημείωσιν τοῦ φυγεῖν ἀπὸ προσώπου τόξου» (αὐτόθι, 6).

Μὲ τὸ Πάθος, τὸν Σταυρὸ καὶ τὴν Ἀνάστασί Του, ὁ Θεάνθρωπος Λυτρωτῆς μας κατενίκησε τὸν Διάβολο: «τοῦ ἐχθροῦ (πλέον) ἐξέλιπον αἱ ῥομφαῖαι εἰς τέλος, καὶ πόλεις καθεῖλες, ἀπώλετο τὸ μνημόσυνον αὐτοῦ μετ' ἧχου» (Ψαλμ. θ' 7)!...

Ἐκτοτε, ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστὸς δίδει τὸ «**Σημεῖον**» Του ὄχι εἰς ὅλους, ἀλλὰ μόνον εἰς ὅσους Τὸν φοβοῦνται, ὥστε νὰ δύνανται νὰ ἀποφεύγουν τὴν «**βολὴν τοῦ τόξου**», δηλαδὴ τὰ τεχνάσματα, τίς μεθοδεῖες καὶ τὴν πλάνην τοῦ ἠττημένου ἐχθροῦ διαδόλου. Ὅσοι ἐλπίζουν στὸν Χριστό, φέρουν μέσα τους τὸν ἀγνιστικὸ φόβο Του, χωρὶς νὰ παρασύρονται στὴν δίνη τῶν καταιγιστικῶν πειρασμῶν. Αὐτοὶ περιφέρουν στὸ σῶμα τους τὸ **σημεῖον τῆς σταυρώσεως**, ἥτοι τῆς νεκρώσεως τοῦ Ἰησοῦ, δηλαδὴ τὴν ἀπραξία τῆς ἀμαρτίας.

Μόνον σταυρικῶς ἀποφεύγει ὁ φοβούμενος τὸν Θεὸν τὴν ἐμφανιζόμενη στὰ ὄντα «**ἀπατηλὴν ἐπιφάνειαν**», κατὰ τὸν Ἅγιον Μάξιμο τὸν Ὁμολογητῆ. «**Πρόσωπον Τόξου**», δηλαδὴ κάθε πονηροῦ πάθους καὶ μάλιστα σαρκικοῦ, τὸ ὁποῖο διεγείρει τὸν ἄνθρωπο, «**εἶναι ἡ ἐπιφάνεια τῶν σωμάτων**, ἡ ὁποία ἐρεθίζει τὴν αἴσθησι, πληγώνοντας σὰν **αἰχμὴ βέλους** τὴν αἴσθησι καὶ διεγείροντας κατὰ τρόπο ἀπρεπῆ τὴν ψυχὴ πρὸς τὰ πάθη» (Ἅγιος Μάξιμος Ὁμολογητής).

Τὰ «**πεπυρωμένα βέλη**» τοῦ Πονηροῦ, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ζητοῦμε ἔμποινα στὴν προσευχὴ μας νὰ ρυσθοῦμε, εἶναι οἱ πονηροὶ καὶ ἀπατηλοὶ λογισμοί, οἱ

ὅποιοι προκαλοῦνται στὸν ἄνθρωπο ὅταν ἀποβάλλῃ τὸν φόβο τοῦ Θεοῦ, καλυφθῆ ἀπὸ τὸ σκότος τῆς λησμοσύνης, καὶ δίχως προσοχὴ καὶ ἐγρήγορσι δοθῆ πλέον ἀπερίσκεπτα στὴν ἐπιθυμητικὴ καὶ ἐμπαθῆ θεωρίᾳ τῆς ἐπιφανείας τῶν προσώπων καὶ τῶν πραγμάτων, τὰ ὅποια βέβαια γιὰ τὸν αἰσθησιακὸ-ἀσταύρωτο ἄνθρωπο εἶναι ἰδιαίτερα προκλητικὰ καὶ ἐλκυστικὰ! Διὰ τοῦ τρόπου τούτου, ἐγείρεται στὴν ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου ὁ πόθος τῆς ἀμαρτίας καὶ διατριπιέται ἐσωτερικὰ ἀπὸ τίς αἰχμὲς τῶν βελῶν τοῦ Πονηροῦ, διασχίζεται καὶ διασπᾶται, αἱμάσσει καὶ ὀδυνᾶται· ἐπέρχεται δὲ ἀνάβρασμος τοῦ αἵματος καὶ ἀνεξέλεγκτη σαρκικὴ πύρρωσις!...

Ἄν ὁ ἄνθρωπος δὲν ἀνανήψῃ ὅσο τὸ δυνατόν συντομώτερα καὶ δὲν ζητήσῃ τὴν θεία βοήθεια, δὲν δύναται νὰ ἀντισταθῆ, ἀλλὰ πίπτει φοβερὰ καὶ καταπτᾶ εἰς πυθμένα ἄδου. Ἡ πιὸ ἀποτελεσματικὴ θεραπεία, εἶναι ἡ ἄμεση, ἐν μετανοίᾳ καὶ ταπεινώσει, ἐπίρριψις τῆς ἀδυναμίας μας ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ: «Δὸς ἡμῖν βοήθειαν ἐκ θλίψεως καὶ ματαία σωτηρία ἀνθρώπου· ἐν τῷ Θεῷ ποιήσομεν δύναμιν καὶ Αὐτὸς ἐξουδενώσει τοὺς θλίβοντας ἡμᾶς» (Ψαλμ. νθ' 13-14).

«Ἀνάθεσε στὸν Κύριο τὴν ἀσθένεια τῆς φύσεώς σου, λέγει ὁ Ἅγιος Ἰωάννης τῆς Κλίμακος, ἀναγνωρίζοντας πλήρως τὴν ἰδική σου ἀδυναμία, καὶ τότε θὰ λάβῃς τὸ χάρισμα τῆς σωφροσύνης χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃς».

Ἡ ἐποχὴ μας εἰδικῶς εἶναι ἐποχὴ τοῦ θεάματος. Τὰ προσφερόμενα ὅμως ἄφθονα θεάματα εἶναι κατὰ βάσιν προκλητικὰ καὶ ἀποτελοῦν σαφῶς «τόξα» καὶ «βέλη» τοῦ Ἐχθροῦ γιὰ τὴν ἄλωσι τῆς ψυχῆς μας. Ἡ δὲ εὐθύνη μας εἶναι τεράστια, ὅταν μόνοι μας ἐκτιθέμεθα ἀκρίτως, μὲ τὴν θέλησι ἢ μὲ τὴν ἀδράνειά μας, στὸν ὀρμητικὸ καταιγισμό τῆς ἐμπαθείας, ὁ ὅποιος θέλει σὰν πύρινος ποταμὸς νὰ καταπιῇ ὅλη τὴν ἀνθρωπότητα. Ἄν δὲν μᾶς μεθοῦσε ἡ ἔντεχνη ἀπάτη τοῦ Πονηροῦ στὶς ὥρες τῆς δοκιμασίας καὶ δὲν ἐτύφλωνε ἡ πλάνη τοῦ Ἐχθροῦ τοὺς νοεροὺς ὀφθαλμοὺς τῆς ψυχῆς μας, δὲν θὰ ἐκπίπταμε τόσο εὐκόλα τοῦ σταυροῦ, οὔτε θὰ ὑποχωρούσαμε ἡττημένοι, ἀλλὰ θὰ προσπίπταμε ἄμεσα, χωρὶς καθυστέρησι, στὴν Θεία καταφυγὴ καὶ ἡ Χάρις Του θὰ μᾶς ἐλύτρωνε.

Πιὸ συγκεκριμένα, θὰ γνωρίζαμε τίς ἀμυντικὲς μας δυνατότητες καὶ θὰ τίς χρησιμοποιούσαμε ἐγκαιρα. Διότι, ἔχει καὶ ὁ Κύριός μας τὰ «ἡκονημένα» (Ψαλμ. μδ' 7) Βέλη Του! Τίς ζωντανὲς Εἰκόνες Του, τοὺς Ἁγίους Ἀποστόλους Του, οἱ Ὅποιοι μᾶς παραδίδουν τὸν Λόγο Του καὶ τὴν Χάρι Του (Ἅγιος Νικόδημος Ἁγιορείτης).

«Ὡσεὶ βέλη ἐν χειρὶ δυνατοῦ, οὕτως οἱ υἱοὶ τῶν ἐκτετιναγμένων» (Ψαλμ. ρκστ' 4). Ἐκτινασσόμενα Βέλη κατὰ τοῦ Ἐχθροῦ, τὰ Ὅποια τὸν

κατανικοῦν, εἶναι οἱ θεοὶ Ἄποστολοι καὶ οἱ μετὰ ἀπὸ αὐτοὺς γνήσιοι κατὰ πνεῦμα υἱοὶ τοὺς, δηλαδὴ οἱ Ἅγιοι τοῦ Θεοῦ. Αὐτοὶ ἐπιπίπτουν ἄφοβα κατὰ τοῦ Διαβόλου καὶ τὸν ἐξολοθρεύουν, Θεῖα βοηθεῖα!

Γι' αὐτό, «μακάριος ὅς πληρώσει τὴν ἐπιθυμίαν αὐτοῦ ἐξ αὐτῶν· οὐ καταισχυνθήσονται ὅταν λαλῶσι τοῖς ἐχθροῖς αὐτῶν ἐν πύλαις» (αὐτόθι, 5). Ἴδου ἡ ἀποτελεσματικὴ ἄμυνα: Ὅσοι δέχονται τὴν Ἀποστολικὴ καὶ Πατερικὴ διδασχὴ, ἀλλὰ καὶ τὸ παράδειγμα καὶ τὴν μέθοδο τῶν Ἁγίων, δηλαδὴ τὴν ἡσυχαστικὴ νῆψι, αὐτοὶ δὲν θὰ ντροπιασθοῦν ὅταν τοὺς ἐπιτίθενται οἱ ἐχθρικοὶ λογισμοὶ γιὰ νὰ τοὺς λαλήσουν ἐξαπατητικῶς στὶς πύλες τῆς καρδιάς τοὺς. Θὰ γνωρίζουν νὰ περιφρονοῦν τοὺς ἐχθρούς, ἢ νὰ προβάλλουν ἀντίρρησης, καὶ πάντως θὰ τοὺς ἀποκρούουν καὶ θὰ τοὺς ἀποδιώκουν, χωρὶς νὰ ὑφίστανται ζημίαι καὶ ὄλεθρο:

«Πάντα τὰ ἔθνη ἐκύκλωσάν με καὶ τῷ ὀνόματι Κυρίου ἡμυνάμην αὐτούς· κυκλώσαντες ἐκύκλωσάν με, καὶ τῷ ὀνόματι Κυρίου ἡμυνάμην αὐτούς· ἐκύκλωσάν με ὡσεὶ μέλισσαι κηρίον καὶ ἐξεκαύθησαν ὡς πῦρ ἐν ἀκάνθαις, καὶ τῷ ὀνόματι Κυρίου ἡμυνάμην αὐτούς» (Ψαλμ. ριζ' 10-12).

Ἄκόμη, ἡ Πάναγνος καὶ Πανάχραντος Θεοτόκος, ἡ Μητέρα καὶ Βασίλισσα τῆς Ἀγνότητος, Καθαρότητος καὶ Παρθενίας, ἀποτελεῖ ἰσχυρὴ καταφυγὴ, βοήθεια καὶ σκέπη ὅσων ἐλπίζουν καὶ προσφεύγουν εἰς Αὐτήν.

Ἐπίσης, τὸ ἱερὸ πρόσωπο τοῦ ἐνδεδυμένου μὲ Ἀποστολικὴ Χάρι καὶ Ἐξουσία πνευματικοῦ Πατρός, ἐπικαλούμενο μὲ πίστι καὶ ἐμπιστοσύνη ὑπὸ τοῦ πολεμουμένου πνευματικοῦ τέκνου, ἐπιφέρει ἀνακούφισι τοῦ πολέμου, ἀπομάκρυνσι δὲ καὶ φυγάδευσι τοῦ Ἐχθροῦ.

Ὅταν ὁ ἐμπειροπόλεμος πλέον δοῦλος τοῦ Θεοῦ δυναμώσῃ, θὰ γνωρίζῃ ἐπίσης καὶ νὰ ἀντεπιτίθεται κατὰ τοῦ ἐχθροῦ! Ὁ Ἴδιος ὁ Εὐλόγητος Κύριος καὶ Θεός μας θὰ διδάσκη τὰς χεῖρας του εἰς πόλεμον καὶ θὰ θέτῃ τόξον χαλκοῦν στοὺς βραχίονάς του (βλ. Ψαλμ. ιζ' 34). Τὸ περιπόθητο καὶ παμπόθητο Θεῖον Ὄνομα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ τὸ καθαρτικὸ Θεῖο Αἷμα Του κατακόπτουν, κατακαίουν, κατασυντρίβουν, κατανικοῦν καὶ ἐξολοθρεύουν τοὺς θρασύτατους νοητοὺς ἐχθρούς. Ἡ ἐν μετανοίᾳ, ὑπακοῇ, ὑπομονῇ, ἐπιμονῇ καὶ ἀγάπῃ ἐντρύφησις εἰς Αὐτὰ τὰ Θεῖα Δῶρα καὶ Ὅπλα μᾶς καθιστᾷ ἀτρότους καὶ φοβεροὺς εἰς τοὺς δαίμονας καὶ τοὺς ὑπεναντίους, ἐφ' ὅσον ἐνδύομεθα τὴν Χάριν καὶ τὴν Πανοπλίαν τοῦ Θεοῦ:

«Οὔτοι ἐν ἄρμασι καὶ οὔτοι ἐν ἵπποις, ἡμεῖς δὲ ἐν ὀνόματι Κυρίου Θεοῦ ἡμῶν μεγαλυνησόμεθα· αὐτοὶ συνεποδίσθησαν καὶ ἔπεσαν, ἡμεῖς δὲ ἀνέστημεν καὶ ἀνωρθώθημεν» (Ψαλμ. ιθ' 8-9). «Ἡτοιμάσας ἐνώπιόν μου τράπεζαν ἐξεναντίας τῶν θλιβόντων με ἐλίπανας ἐν ἐλαίῳ τὴν κεφαλὴν μου, καὶ τὸ ποτήριόν σου μεθύσκον με ὡσεὶ κράτιστον» (Ψαλμ. κβ' 5). «Ποτήριον σωτηρίου λήψομαι καὶ τὸ ὄνομα Κυρίου ἐπικαλέσομαι» (Ψαλμ. ριε' 4).

Τότε, δικαίως, ἡ ψαλμικὴ διακήρυξις θὰ εἶναι καὶ ἰδική μας πραγμα-
τικότης:

«Ἐν τῷ Θεῷ ποιήσομεν δύναμιν, καὶ Αὐτὸς ἐξουδενώσει τοὺς θλίβοντας
ἡμᾶς»!

Δόξα τῷ ἀπείρῳ ἐλέει τῆς Φιλανθρωπίας Αὐτοῦ!

(*) Περιοδ. «Ἅγιος Κυπριανός», ἀριθ. 355/Μάρτιος-Ἀπρίλιος 2010, σελ. 34-36.